

отношение отъ Паисия е недостатъчно и невѣрно. Истинскитѣ народни черти той смѣта да намѣри главно „въ бѣлгарскій живѣ и говоримъ 1-азыкъ“, който малко се различавалъ отъ „самъсѣкритскаго“ (санскритския).

И тукъ, въ увода, както и по-горе, сближава санскритски думи и имена съ бѣлгарски. Сурвакы е дума, съставена отъ Суръ = Сива, който е староиндийски богъ и богъ на старитѣ бѣлгари; сжщо Перунъ и др. Гръцкитѣ думи сж мнимогръцки—тѣ сж старобѣлгарски. Митоветѣ на гърцитѣ произлизали отъ бѣлгарскитѣ (само-диви). Ладинитѣ пѣсни обяснявали това. А писмениятъ ни езикъ не е езикъ на Кирила: последниятъ „не е изнамѣрилъ никаква писменность.“ Тази писменность е сжществувала отколе... Бѣлгаритѣ я имали преди кръщението на Преславския дворъ. Бѣлгарскиятъ езикъ билъ много по-богатъ отъ елинския... Особено значение, обаче, иматъ ржководнитѣ идеи, които Раковски дава въ това съчинение—за опознаване етнографията, изобщо културата на народа.

Проучванията тукъ трѣбва да дадатъ генетичното развитие на народния животъ съ всички атрибути.